

Het Linda Project

Een kind heeft het recht om kind te zijn!

Nieuwsbrief nr. 1 – april 2019

Lieve vrienden en belangstellenden,

Hier zijn we dan weer met het laatste nieuws uit Lira, Uganda.

Vorig jaar was ik voor het eerst in 20 jaar niet tijdens de Kerst en Oud & Nieuw in Lira. Pas op 5 januari arriveerde ik daar. De kinderen stoven op me af en konden niet wachten tot de koffers opengingen, want tja, hun kerstcadeautjes zaten erin he! Ze waren dolblij met hun cadeaus en we hebben een heel gezellige tijd met elkaar doorgebracht.

De vlucht was overigens ook iets om nooit meer te vergeten. Het vliegtuig vloog 's nachts over Zuid-Soedan en Noord-Uganda. Ver beneden was één enorme vuurzee te zien. De boeren hadden hun akkers in de brand gezet om het landbouwafval kwijt te raken. Ongelofelijk, de bosbranden in Californië waren er niets bij.

Op 23 januari gingen we naar Murchison Falls National Park. De jongere kinderen die nu bij ons verblijven waren er nog nooit geweest. We hebben een fijne grote auto aan kunnen schaffen, een Toyota Wish, met 7 stoelen. En als we een beetje inschuiven kunnen we er met zijn allen in, 9 kinderen, de chauffeur (Patrick) en ik.

We hebben erg genoten en veel gezien.

Bij de ingang wilden we met groepskorting naar binnen, dat ging niet. Volgens de dame aan het loket waren wij geen groep! Uiteindelijk hebben we dan maar allemaal apart geregistreerd en betaald.

Vervolgens reden we door het park en kwamen uiteindelijk bij de Nijl aan. Daar wilden we een boottocht regelen.

Als groep is dat niet al te duur, maar individueel is dat voor ons onbetaalbaar. De dame daar zei nog: je had je als groep moeten laten registreren. Ja, ja, nou, laat maar zitten.

We zijn toen met de ferry de Nijl overgegaan en zijn daarna naar de top van de waterval gereden. Wat een prachtig uitzicht!

Er was daar ook een leuk huisje waar we lekker konden picknicken. Helemaal geslaagd.

Op de terugweg moesten we een uurtje op de ferry wachten en Patrick had 24 flesjes water gekocht.

Terwijl we dat op zaten te drinken, kwam er een grote baviaan op ons af. Hij had al vuilnisbakken omgegooid en was op zoek naar eten. Zeer agressief liep hij naar de tafel en gooide in één beweging alle flesjes water op de grond. Toen hij merkte dat het geen eten was en kwam hij op mijn tas af.

Doodeng! Gelukkig hadden de park bewakers dit ook al gezien en die hebben de baviaan weggejaagd. Dus het liep met een sissertje af.

Nadat we nog een rondje park hadden gedaan, gingen we op huis aan. Het was ondertussen acht uur 's avonds en donker en we moesten dwars door de in de brand staande velden heenrijden, niet echt geweldig. Ramen dicht, en wat een rook, stank en los dwarrelende asdeeltjes.

Opeens zegt een van de kinderen: waar is eigenlijk de maan? Het is toch volle maan? We hadden namelijk 2 dagen eerder de maansverduistering bekeken. We konden de maan niet meteen vinden, na een half uurtje zoeken zien we de maan ineens, donkerrood, oranje, aan de hemel staan. Het leek wel alsof er opnieuw een eclips plaats vond. Toen we om half elf thuiskwamen, stond de maan weer gewoon in haar normale gele licht te stralen.

Het zwembad is ook weer geopend en dus zijn we daar een aantal keren geweest. Sommigen leren al aardig zwemmen. En water betekent natuurlijk altijd weer veel plezier.

Een terugkomend probleem is het vinden van een goede school. Waar je ook naar toe gaat, het is er overvol in de klas: met zijn 3en achter een tweepersoons lessenaar, zo'n 70 leerlingen per klas. En als je je mond open durft te doen staat de stok in de hoek klaar.

David Odur was naar een nieuwe school gegaan (op zijn nieuwe fiets, weet u nog?). En hij had het er prima naar zijn zin. Erute Primary School. Dus moest ik daar maar eens naar toe. Wat blijkt: de leerkrachten zijn allemaal 50 jaar en ouder en dat merk je. Ze weten hoe ze les moeten geven! Ze willen dat de kinderen participeren! Geen stok te bekennen!

Na de eerste schooldag komt Fina verontwaardigd naar me toe: de leerkracht was op een gegeven moment gewoon de klas uitgelopen en kwam pas na een half uur weer terug. Nou ja! Ik vraag: waarom deed hij dat? "Ja, we deden niet mee". Geweldig he? Eindelijk een school waar ze iets gaan leren, waar ze juist wel moeten meedoen. Elke dag komen ze blij thuis, gaan graag naar school en hebben er zin in. Maar 25 kinderen per klas en Morrison brengt en haalt ze veilig elke dag met de auto.

David Odur is jammer genoeg blijven zitten en doet de laatste klas van de basisschool over. Isaac Ongom deed eindexamen junior technische school en kwam stralend van vreugde thuis met zijn certificaat. Nu moet u weten dat deze jongen epilepsie heeft en op jonge leeftijd in het vuur is gevallen, waardoor zijn voet vervormd is. Hij stottert ook, sprak geen Engels en zijn familie wil hem niet kennen, epilepsie is nog altijd een taboe in Uganda. Zo kwam hij bij ons. Speciale schoenen, naar Linda Primary, medicijnen voor de epilepsie. En je kent hem niet meer terug. Hij is dan wel 23, maar dat geef je hem niet, hij is wat kinderlijk.

En nu was Isaac zomaar geslaagd voor zijn metselaarsopleiding, met een credit! De directeur had hem gezegd dat hij toegelaten zou worden tot de 2-jarige craft opleiding. We hadden gedacht dat hij zou gaan werken als helper en dan 5000 sh (1,25 euro) per dag kon gaan verdienen. Maar na de craft opleiding is hij een "fundi" en kan hij het viervoudige verdienen. Dus, na rijp beraad hebben we dan maar besloten dat hij verder kon leren.

Betty Adongo studeert meteorologie en is bezig haar studie af te ronden. Ze doet het geweldig goed. Eind mei hoopt ze haar eindexamen te doen, ze is bezig met haar onderzoek en doet veldwerk. Daarna heeft ze haar bachelor degree. In Uganda zijn weinig tot geen banen voor haar. Haar vraag: is er onder u iemand die haar advies kan geven over een baan?

Op 5 mei ga ik weer naar Lira, de vakantie begint op 6 mei. Ik kijk alweer uit naar alle verhalen. Op Moederdag vieren we dan alle verjaardagen met een groot feest. Mijn verjaardag is op 11 mei en valt meestal op of rond moederdag. Er is geen beginnen aan om ieders verjaardag apart te vieren en daarom hebben we het zo opgelost.

Nog even en dan vieren we weer het paasfeest. Waar we gedenken wat Jezus allemaal voor ons gedaan heeft (en nog doet).

Wij zijn ontzettend blij met al uw gulle giften, hartelijk dank daarvoor. Zonder uw steun zouden we ons werk niet kunnen doen. De kinderen zijn u ook heel erg dankbaar. Het zou fijn zijn als u uw vrienden en familieleden over ons werk zou willen vertellen. Misschien willen zij ons dan ook financieel helpen.

We wensen u een gezellige en gezegende paastijd toe

Team Uganda

Team Nederland

Team Noord Ierland

De kinderen

Het Linda Project (Licht in dynamisch Africa)
Verzorging en onderwijs voor weeskinderen in
Noord Oeganda

Bankrekening: ING rek.nr. **NL02INGB0000111049**

T.n.v. Het Linda Project te Sint-Michielsgestel

Website: www.hetlindaproject.nl

E-mail: info@hetlindaproject.nl

Postadres: Het Linda Project, Regent Smitsstraat 62,
5272 BD Sint-Michielsgestel

Tel. nr: 06-23744013

Het Linda Project staat ingeschreven bij de Belastingdienst te Heerlen als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI), fiscaalnr. 8155.89.967. Giften zijn aftrekbaar van de belasting. Ook staan wij ingeschreven bij de Kamer van Koophandel te Amsterdam onder nummer 34 133547.